

CHƯƠNG MUỖI HAI

MỘT DUNG NHAN TUYỆT THỂ

Xe rời thị trấn, xa dân, xa dân.

Bạch Kim Phụng thở dài thốt :

- Tôi như bị vây hãm giữa một trận mê hồn ! Vừa ly khai sơn cốc nghe và thấy bao nhiêu việc làm tôi dường tượng như từ cung trời rơi xuống trần gian ! Những việc gì đã xảy ra, đang tiếp diễn và sẽ kết thúc như thế nào !

Yến Thanh mỉm cười :

- Môn chủ có hỏi cũng vô ích ! Tại hạ cũng như môn chủ, chẳng hiểu gì cả ! Đến Mã Bách Bình còn mơ hồ thay, nói chỉ chúng ta ?

Bạch Kim Phụng cau mày :

- Con người đó chúng ta tin được chăng ?

Yến Thanh đáp :

- Hắn không thuộc hạng người tri túc an phận, dù vậy cũng có thể tin hắn được bất quá sự tín nhiệm giới hạn trong một phạm vi nào đó thôi. Hắn hiện tại như bị trói buộc đang tìm cách thoát ly. Ít nhất trong giai đoạn này hắn đứng về phía chúng ta !

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Bằng vào đâu Yến đại hiệp tin hắn ?

Yến Thanh tiếp :

- Hắn muốn biểu thị sự chân thành với chúng ta nên đã đưa ra nhiều chứng minh cho sự thành thật đó.

Bạch Kim Phụng trầm giọng :

- Tại vì hắn giúp chúng ta thoát khỏi vòng nguy khốn, do chính hắn an bày phải không ? Chưa hẳn vậy đâu ! Phong Vũ Châm là một loại ám khí độc môn, sở dĩ Thiên Tàn Môn hoành hành trên giang hồ ngày trước là bằng vào loại ám khí cực kỳ lợi hại đó. Dù có thuốc giải bất quá chỉ cứu nguy được tính mạng thôi chứ còn cơ thể thì không còn toàn vẹn được ! Nhất là gương mặt, mang nhiều tàn tích...

Yến Thanh mỉm cười :

- Đối với nam nhân không có vấn đề mặt xấu, mặt đẹp !

Bạch Kim Phụng hừ một tiếng :

- Mà đại hiệp thấy sao lại cho rằng hắn có thành ý đối với chúng ta ?

Yến Thanh đáp :

- Hắn dám dấn mặt Liễu Bất Thanh là hắn không tán đồng âm mưu của mục ấy, hắn gián tiếp phá vỡ âm mưu hãm hại chúng ta. Phải biết Liễu Bất Thanh là người giám thị lĩnh muội có oai quyền hơn lĩnh muội, mục là con người thao túng lĩnh muội đó ! Lĩnh muội dám nạt mục ta chẳng !

Bạch Kim Phượng không nói gì. Nàng công nhận Yến Thanh nói đúng. Liễu Bất Thanh luôn luôn kiềm chế Ngân Phượng trong vòng ảnh hưởng của bà, thường lấn áp Ngân Phượng.

Bất quá đối với Kim Phượng ngày trước lúc hai chị em chưa chia rẽ nhau. Độc Tỷ Tiên Bà không dám uy hiếp nàng thôi.

Yến Thanh tiếp :

- Mã Bách Bình tuy kết hôn với lĩnh muối mà đầu não của Thiên Tàn Môn trong cánh Thiên Tuyệt Cốc là lĩnh muối, luận về môn đồ hẳn là người mới, là người đến sau tất nhiên hẳn phải có địa vị thấp hơn lĩnh muối ! Tại hạ dám quả quyết điều đó.

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Đúng vậy ! Hiện tại Mã Bách Bình chỉ sung chức đường chủ trong bốn môn, thân phận của hắn theo quy củ của môn hộ còn thấp hơn cả Liễu Bất Thanh.

Yến Thanh mỉm cười :

- Dù vậy hẳn dám dần mặt Liễu Bất Thanh thì cái đó chứng tỏ hắn trên bậc so với bất cứ nhân vật nào trong Thiên Tuyệt Cốc. Hẳn trên bậc mà lại cam tâm sung chức đường chủ thì điều đó chứng tỏ là Thiên Tuyệt Cốc không được tự do, Thiên Tuyệt Cốc chịu ảnh hưởng nơi một thế lực nào khác và thế lực này do Mã Bách Bình đại biểu. Mã Bách Bình ẩn mình trong Thiên Tuyệt Cốc để mượn danh nghĩa Thiên Tàn Môn mà hoạt động thôi. Hẳn có một hậu thuẫn hùng mạnh lắm đó !

Bạch Kim Phượng trầm ngâm không nói gì.

Yến Thanh cười tiếp :

- Sinh hoạt giang hồ có nhiều uẩn khúc lắm, kém kinh nghiệm là mình bị lấn áp, dám đi đến chỗ diệt vong. Do đó tại hạ mời môn chủ xuất ngoại một thời gian để mở rộng tầm mắt.

Bạch Kim Phượng nhếch nụ cười khổ :

- Phúc tạp vô cùng ! Tôi thấy chán nản rồi đó Yến đại hiệp.

Yến Thanh lắc đầu :

- Phải có một nghị lực bảo gìn kiên quyết tới cùng ! Bốn phận của môn chủ không cho phép môn chủ xuôi tay !

Bạch Kim Phượng trầm giọng tiếp :

Nếu chỉ một Thiên Tuyệt Cốc tôi còn có hy vọng tranh hùng để đạt được thắng lợi cuối cùng. Bây giờ biết ra thì phía sau Thiên Tuyệt Cốc còn nhiều thế lực khiến tôi cảm thấy khiếp sợ !

Yến Thanh thốt :

- Cục diện đã chuyển biến không còn là cuộc tranh chấp nội bộ của bốn môn. Mà sự tình liên quan đến toàn bộ võ lâm, vấn đề được khóa lại thành cuộc tranh giành ngôi bá chủ trên giang hồ đó ! Để tránh sự đào thải do quỷ đạo bá quyền càn quét trong tương lai, ngay bây giờ môn chủ phải triệu tập cự bộ thuộc hạ của quý môn tập trung lại vun bồi thực lực rồi phối hợp với các lực lượng khác trong võ lâm lập thành một trận tuyến đối kháng cường địch...

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Người của Thiên Tàn Môn phần lớn tản mát đến các tổ chức khác, có còn ai đâu mà hiệu triệu ! Muốn chiêu hồi những người cũ thiết tưởng là việc không dễ làm. Mình yếu thế quá họ có quyền lợi gì mà trở lại với mình !

Yến Thanh thốt :

- Biết rằng khó vẫn phải làm ! Cự bộ thuộc của quý môn phân tán biết đâu là chẳng do sự dụ hoặc của đối phương, gây ly gián, dùng lối tuyên truyền xuyên tạc dựa vào tác phong vô nhân đạo của quý môn ngày trước ? Giờ đây môn chủ phải biểu hiện ý chí tự tôn, bỏ tà theo chánh, đặt rộng tâm hoạt động trên căn bản đạo nghĩa, chứng minh sự cao thượng của con nhà Võ. Đó là lối phản tuyên truyền, tuy trầm lặng song rất linh hiệu. Được vậy môn chủ lo gì các môn hạ không phản tỉnh mà quay trở về nguồn cội, xuất xứ ?

Bạch Kim Phượng chớp mắt :

- Phải chi Yến đại hiệp giúp một tay...

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ tuy có tâm mà thiếu lực. Là một lãng tử tại hạ làm gì mà có hậu thuẫn cho Thiên Tàn Môn nương tựa mà vùng lên ? Huống chi sau chiến dịch Mạt Sầu Hồ đồng đạo võ lâm không còn tín nhiệm tại hạ như trước...

Bạch Kim Phượng lo lắng :

- Đại hiệp từ chối tôi còn biết kêu gọi nơi ai ?

Yến Thanh chỉ tay về phía còng xe đáp :

- Hai nàng ấy ! Họ là nghĩa nữ của Vu Phi bang chủ Cái Bang, mà Cái Bang hiện tại có uy tín và thế lực lớn nhất trên giang hồ. Lời nói của Cái Bang có giá trị hơn ngàn vàng đấy !

Bạch Kim Phượng thở ra :

- Biết họ có chịu giúp chăng !

Yến Thanh mỉm cười :

- Cái đó tùy nơi thái độ tác phong của môn chủ ! Phàm muốn cho người ta trợ giúp thì trước hết mình phải gây sự tín phục nơi người ta. Sở dĩ Cái Bang được trọng vọng là vì họ không bao giờ khinh xuất phát ngôn. Họ ít nói song nói ra cái gì là chắc chắn cái đó. Nếu môn chủ biểu hiện được cái chánh khí thì hai nàng sẽ không tiếc công tiếc lời giúp môn chủ thành tựu đại sự.

Dừng lại một chút chàng tiếp :

- Muốn được đáp lại bằng sự chân thành thì mình phải lấy chân thành đối xử với người ta cho nên tại hạ nghĩ rằng môn chủ không nên tuyên bố là có sai phái thuộc hạ đi tìm tại hạ, thỉnh về Thiên Tàn Cốc.

Bạch Kim Phượng đáp :

- Việc ấy đâu có sai quấy gì ! Sự thực Đào Lập và Dương Mãnh từng yêu cầu đại hiệp tiếp trợ kia mà ! Họ là thuộc hạ của tôi họ mời cũng là tôi mời có khác chút nào đâu !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Ít nhất lúc họ mời tại hạ họ không có hỏi ý kiến môn chủ, họ chưa có sự tán đồng của môn chủ !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Nhưng sau đó tôi đồng ý, như vậy không được sao ? Đại hiệp khó tánh quá đi thôi !

Yến Thanh giải thích :

- Nói thì vậy đó chứ hai sự kiện đó sai biệt nhiều. Giả như một lãng tử bỗng dưng tìm đến môn chủ nếu có tai tiếng thì một lãng tử đó mang thôi chứ môn chủ thì chẳng sao cả ! Ngược lại nếu chính môn chủ phái người đi cầu viện thì thiên hạ sẽ mỉa mai, xuyên tạc. Môn chủ đã chẳng nghe Mã Bách Bình châm biếm như thế nào sao ? Khó chịu lắm môn chủ ạ !

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Tôi chỉ biết những lời của đại hiệp nói làm tôi khó chịu thì có !

Yến Thanh giật mình :

- Tại hạ chỉ tự máng lấy mình thôi mà !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Những lời lẽ khắc nghiệt chua cay quá ?

Yến Thanh so vai :

- Tánh của tại hạ là thế !

Bạch Kim Phượng cười khổ :

- Dù sao đại hiệp cũng nên châm chước lời nói một chút. Tôi đã chấp thuận đồng đi với đại hiệp cùng một xe thế tôi không thẹn sao ? Đại hiệp tự máng mình mãi làm cho tôi xốn xang vô cùng, tôi hầu như hối hận vậy đó đại hiệp.

Nàng hối hận, Yến Thanh cũng hối hận, cảm thấy mình đi hơi xa.

Giận mình chàng nín lặng, không biết nói gì cho thích hợp.

Bạch Kim Phượng nói thẳng :

- Đại hiệp sợ tôi yêu đại hiệp ?

Yến Thanh vội đáp :

- Đâu có ! Tại hạ đâu dám vọng tưởng điều đó !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Đại hiệp bất tất phải phủ nhận ! Hiện tại tôi chưa yêu đại hiệp đâu, còn tương lai ra sao tôi không dám chắc. Đào Lập và Dương Mãnh mời đại hiệp đến Thiên Tàn Cốc, cả hai hy vọng tôi sẽ yêu đại hiệp !

Yến Thanh thở dài :

- Chứ hai người đó không nói cho môn chủ biết tính cách của tại hạ sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Họ có nói. Nhưng họ không đưa ra một sự phê bình nào. Họ để tùy tôi xét đoán.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ xét đoán như thế nào ?

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Mới quen nhau, không nên nói nhiều về cá nhân của nhau. Hiện tại tôi không có xét đoán làm sao hết ! Nhưng tôi biết, Đào Lập và Dương Mãnh là hai thuộc hạ thân tín của tôi, nếu đại hiệp không có nhân phẩm thì họ quyết không liều chết mà thỉnh đại hiệp !

Yến Thanh nín lặng không nói gì.

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Tôi không hiểu Kim Tử Yến đối với đại hiệp ra sao, tuy nhiên qua khẩu khí của Mã Bách Bình vừa rồi tôi ước đoán là nàng say mê đại hiệp vô cùng !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Với thân phận giả tạo của nàng thì nàng phải màu mè với những người tiếp cận nàng chứ !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không hẳn thế ! Theo tôi thì tôi cho rằng nàng yêu đại hiệp thành thật bằng một mối tình si dại ! Là phân đàn phó Kim Lăng, võ công của nàng phải cao, đồng đẳng với Mã Bách Bình, có vậy nàng mới được Thiên Ma Lệnh Chủ giao cho trọng nhiệm. Còn hai vị cô nương này thân thủ không phải kém, vừa xuất thủ là đánh trúng Liễu Bất Thanh, tài nghệ đó phải thuộc hạng phi thường. Phàm nữ nhân có võ công cao, đa số đều cao ngạo, không nhiều thì ít. Thế mà cả ba cùng hết lòng yêu quý đại hiệp tất họ có lý do. Cho nên tôi nghĩ đến một kết luận...

Yến Thanh hỏi :

- Kết luận như thế nào ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Đại hiệp không phải là một con sắc quỷ !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ vốn chẳng là sắc quỷ !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Tuy nhiên đại hiệp cố tỏ ra là một con quỷ háo sắc trước mặt tôi, tạo cho tôi một ấn tượng về đại hiệp trong chiều hướng đó.

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Thôi được rồi ! Tại hạ thú thật là rất sợ mình đâm ra yêu môn chủ nên bắt buộc phải tạo một khoảng cách giữa nhau, cái thứ khoảng cách dị đồng tâm tưởng.

Bạch Kim Phượng ọ một tiếng :

- Tại sao ! Chẳng lẽ tôi không thể bị người ta yêu ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Dư có thể lắm chứ ! Nhưng chỉ có thể đối với người trong quý môn chứ không thể đối với người ngoài. Môn chủ phải chọn bạn đường trong hàng ngũ thuộc hạ.

Bạch Kim Phượng trầm tư.

Lâu lắm nàng hỏi :

- Làm sao đại hiệp biết được ?

Yến Thanh đáp :

- Nhiều người biết môn quy của Thiên Tàn Môn chẳng riêng gì một tại hạ.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Đại hiệp không thể gia nhập bốn môn ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không thích giam mình trong một môn hộ nào. Giả như muốn thì tại hạ đã đi vào Cái Bang từ lâu rồi bởi tại hạ quen Liên Liên và Tích Tích từ lâu.

Bạch Kim Phượng cười khổ :

- Yêu một người không hẳn là phải lấy người đó, phải vậy không ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng vậy ! Nhiều người yêu mà không lấy nhau, nhiều người lấy nhau mà không yêu đó là sự thường, mà cũng là cái khổ trong tình trường !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Lúc tiếp thu Thiên Tàn Môn do các nguyên lão giao lại đồng thời tôi cũng tiếp thu luôn thống khổ. Thống khổ chồng chất thống khổ, từ nội ưu đến ngoại hoạn, từ cốt nhục tương tàn đến thuộc hạ ly khai. Tôi đã tiếp thu nhiều thống khổ lắm rồi, nếu có thêm một niềm thống khổ nữa cũng không sao !

Yến Thanh lắc đầu :

- Nhưng niềm thống khổ sau cùng không đồng loại với các thống khổ của ngày qua. Một thứ thống khổ khó phân pha, nó giết dần giết mòn con người theo năm tháng, nó có thể làm cho con người yếu mềm mà buông xuôi mọi tiến thủ...

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Tiên phụ cũng không tránh khỏi cái khổ đó ! Vì môn quy tiên phụ phải xa rời người yêu kết hôn với tiên mẫu. Bởi bất mãn người biến tấu dần dần cuối cùng trở thành một tội nhân đối với võ lâm, một kẻ thù công cộng của giới giang hồ ! Tiên phụ thù hận môn quy chỉ muốn hủy diệt Thiên Tàn Môn...

Yến Thanh giật mình :

- Môn chủ phải thận trọng, kiềm chế cảm tình...

Bạch Kim Phượng vụt cười khan :

- Khỏi lo. Tôi đã có chủ trương rồi. Giả như tôi yêu một người ngoài nếu tôi không thể khuyến dụ người yêu gia nhập Thiên Tàn Môn được thì tôi ly khai Thiên Tàn Môn. Trao quyền lãnh đạo cho một môn đồ nào đó !

Yến Thanh kêu lên :

- Môn chủ đừng nói đùa chứ ! Bao nhiêu người trong quý môn đang kỳ vọng nơi môn chủ, họ mong sao một ngày nào đó Thiên Tàn Môn sẽ lấy lại phong quang ngày cũ cho họ nở mặt nở mày ! Đừng để cho họ thất vọng mà thành ra cô nhục lòng trung của họ !

Bạch Kim Phượng lại cười :

- Đa tạ đại hiệp để tỉnh tôi, tôi đã có chủ trương rồi. Dù có ly khai bốn môn thì ít ra tôi cũng phải làm xong công cuộc trùng hưng. Tôi ra đi những người ở lại sẽ hưởng vinh quang. Họ sẽ không trách cứ tôi bỏ nhiệm vụ được ! Đại hiệp yên trí.

Yến Thanh sửa sai liền :

- Có gì làm cho tại hạ không yên trí đâu !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Yên trí ở cái chỗ là đại hiệp khỏi mỗi lúc mỗi nêu chiêu bài lăng tử ! Làm như chiêu bài đó là bùa hộ mạng vậy !

Yến Thanh hơi ngượng :

- Là lăng tử tại hạ phải xưng lăng tử chứ sao ?

Bạch Kim Phượng hừ lên một tiếng :

- Không phải khoác cái danh hiệu lăng tử là mình trở thành lăng tử, mà còn phải có chất lăng tử nữa kìa ? Đại hiệp có cái chất liệu đó trong người chăng ?

Yến Thanh giật mình.

Chẳng lẽ chàng có làm điều gì hớ hênh để cho nàng thấy bề trái ?

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Kim Tử Yến có thể yêu một tay lăng tử chứ hai cô nương kia vốn là đường chủ trong Tịnh Y Môn, họ có con mắt xem người. Chẳng bao giờ họ giao tình cảm cho một gã phiêu linh khinh bạc, đùa cợt trên con tim của người ta !

Yến Thanh vội giải thích :

- Họ chỉ là những con người được thượng cấp sai phái hiệp trợ tại hạ, họ theo tại hạ là vì nhiệm vụ bắt buộc chứ đâu phải...

Bạch Kim Phượng chận lời :

- Tôi hiểu ! Nhưng tôi là nữ nhân nên tôi nhận xét nữ nhân phải rõ hơn nam nhân nhận xét, dù cho nam nhân là một Lăng Tử Yến Thanh ! Họ có nhiệm vụ hy sinh nhưng họ làm hơn hy sinh, họ phụng hiến với trọn vẹn cam tâm tình nguyện. Phải biết cái đó không phải là cái mà người ta làm cách miễn cưỡng được !

Thì ra cái hớ hênh không phải nơi chàng mà là do Liên Liên và Tích Tích.

Hớ hênh đó vô hình trung mà có, do nhận xét của Bạch Kim Phượng mà có chứ nào phải lỗi tại Tích Tích và Liên Liên ?

Họ không đáng trách !

Bạch Kim Phượng không nói gì nữa.

Hành trình tiếp tục trong sự im lặng. Khi đêm xuống họ đến một thị trấn.

Thuê phòng trọ rồi Liên Liên muốn ra đi một lúc để tìm liên lạc viên của Cái Bang, yêu cầu môn hạ Cái Bang tìm cách ngăn trở đối phương nếu có theo dõi.

Bạch Kim Phượng đòi đi theo nàng.

Liên Liên bảo :

- Môn chủ chưa quen cảnh quen người không nên lộ diện.

Bạch Kim Phượng đáp :

- Ở đây có cự thuộc bộ của Thiên Tàn Môn, tôi cần gặp họ để nhờ họ liên lạc với Tung đạo trưởng, bảo Tung đạo trưởng hội hiệp với tôi chứ đừng về Thiên Tàn Cốc vì tôi đã lý khai nơi đó rồi.

Liên Liên thốt :

- Bọn Tung đạo trưởng không tìm ra địa phương chúng tôi sắp đến !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Có nên cho họ biết không ?

Liên Liên lắc đầu :

- Không nên ! Để đến nơi rồi mình sẽ tìm cách thông tin cho họ biết, bảo họ đến hội hiệp với mình. Mình còn phải an bày sao cho cuộc xê dịch của họ được kín đáo.

Bạch Kim Phượng thốt :

- Vậy thì tôi chỉ nên dặn dò họ hãy chuẩn bị ngay bây giờ.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ có cách liên lạc với họ ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Có ! Trong vòng trăm dặm tại Thiên Tàn Cốc tôi có cho đặt nhiều trạm liên lạc.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ có đến các nơi đó lần nào chưa ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Có chứ ! Đại hiệp cho là tôi không hề rời Thiên Tàn Cốc nửa bước ?

Yến Thanh gật đầu :

- Bọn Đào Lập nói với tại hạ như vậy.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Họ nói thế là vì họ không hề hay biết tôi xuất ngoại đến các trạm liên lạc đó. Bất quá tôi đến với một hóa thân khác mà thôi ! Họ không nhận ra tôi.

Yến Thanh không được yên lòng :

- Tại hạ có thể đi với môn chủ chăng ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Có thể, song chỉ một người thôi !

Tích Tích mỉm cười :

- Tôi có đòi đi theo đâu mà môn chủ phải phòng ngừa ! tôi cũng là người có bang có hội, tôi biết môn quy của bang hội mà !

Bạch Kim Phượng sợ nàng hiểu lầm vội giải thích :

- Yến đại hiệp không có môn phái nên có thể đi theo tôi, nếu cô nương không là người của Cái Bang thì cũng theo được vậy. Theo môn quy thì chỉ cố kỵ người của môn phái khác thôi !

Tích Tích tiếp :

- Tôi hiểu, môn chủ đi đi !

Bạch Kim Phượng sửa dạng thành xấu xí hơn.

Rồi nàng thở dài thốt :

- Có gương mặt xinh xinh kẻ cũng là một cái khổ. Nhiều lúc tôi muốn tạo một vài vết sẹo cho người ta không chú ý !

Câu nói đó có phần hợp lý song nghe chưa chát làm sao !

Cả hai đi rồi, rồi thì trấn đến một vùng hoang vắng, nơi đó chỉ có một ngôi chùa cổ, đèn trong chùa le lói yếu ớt.

Yến Thanh hỏi :

Trạm liên lạc đặt ra tại đây ?

Bạch Kim Phượng gật đầu.

Yến Thanh đẩy cửa mở toang, bên trong không một bóng người.

o0o